

L' HORITZÓ

ANY 1 : NUM. 5

Barcelona, 31 d'agost del 1935

PREU: 20 CTS.

INICIAL

D'on neix la discòrdia?

En la nostra vida política es dona el fenomen curiós, però també lamentable, que aquells que parlen més de solidaritat entre els catalans, són els que ataquen amb més virulència, amb irritació insistent els seus adversaris, germans. Són els regionalistes els que d'una banda es lamenten ploraderament de les diferències i discòrdies entre els catalans, mentre que de l'altra, porten els seus atacs fins a la injúria i la difamació, i els fan l'únic eix de la pugna política. Els mateixos que semblen doldre's de què la defensa de conceptes ideològics diversos del que ha d'ésser Catalunya, es tradueixi en lògiques divisions en partits polítics, són els que arriben a fer dels Jocs Florals i altres actes de cultura, manifestacions estretament partidistes. Una contradicció trista i persistent entre el fraternal d'unes paraules no sentides i la passió desfermada de l'agressivitat rancuniosa.

La ins'tència en l'atac a les esquerres, i la seva intensificació quan aquestes no poden defensar-se lliurement, ens ha fet cercar la causa d'aquest fenomen contradictori i, fent-los-hi favor, hem arribat a creure que l'impuls agressiu procedia de l'inconscient, era una força obscura i tèrbola que s'imposava als propis dictats de la raó i del seny. En el fons de la psicologia d'alguns capdavanters regionalistes —sobretot dels més cecs i agres— el triomf de les esquerres, que ha tallat les seves ambicions de poder i els ha convertit en oposició a l'obtenir-se l'autonomia que ells havien promès endebades, ha anat acumulant un pòsit d'amarguesa i de despit, que ha donat origen a un veritable complex de rancúnia. Complex dels dirigents que pel caràcter primari de les seves manifestacions, ha pres fàcilment en les figures subalternes, i ha donat la tònica general de combat dels regionalistes. Comprenem que els homes, i per la seva influència els partits, puguin tenir aquestes tares; són, però, d'aquelles que un hom procura frenar i amagar. De no fer-ho així, la gent endevina amb una instintiva repugnància, que el principal motiu dels atacs a les esquerres no es deu a l'exaltació de l'ideal o a la crítica objectiva, sinó a un impuls indomptat dels baixos fons de l'ànima humana.

En contrast amb la contradicció regionalista, els esquerrans parlen molt menys de solidaritat catalana, però han demostrat molt més sentir-la i practicar-la.

Propagueu "L'Horitzó"

Molt sovint, quan se'ls hi ha fet el retret de què actuaven per un sol sector, era perquè inevitablement es feria, no tota l'àrea catalana, sinó un sector més reduït d'interessos i privilegis que ells, per damunt de tot, defensaven. Bé està un sentiment en allò que sigui comú a tots els catalans; és millor, però, sentir-lo naturalment, que no posar-se'l sempre als llavis, al mateix temps que es traeix amb paraules de greuge i actes d'agressió.

La política i el bicarbonat

Els felicitats pobladors de la península ibèrica tenen dos temes sobre els quals poden opinar i opinen lliurement, amb fórmules miraculoses, els més, i tots amb solucions que els furguen la mèdula a qualsevol hora del dia i de la nit. Aquestes dues matèries de discussió nacional, són la literatura i la política.

En això tothom hi entén. En política tots creuen tenir al seu abast, en exclusiva fabricació pròpia, les millors concepcions, les més felices, per a sorprendre el clos nacional, capgirar els ineptes que han governat i governaran, i en un tres i no res, convertir el país en una Arcàdia meravellosa i pròspera, tan sols els deixessin aplicar un temps —com més llarg millor— els remeis que vindrien a ésser la panacea de la felicitat.

La llarga tradició d'aquest tracte que ha rebut la política dels moradors de la Península, ens explica que sigui ací desconegut, gairebé, el polític que no és res més que polític, que sigui encara una cosa rara poder parlar de la professió del polític, i que sigui acceptat com a fet normal que els càrrecs de govern es desempeyin constantment per homes que improvisin en la cosa pública, encara que hagin excel·lit en altres professions. Recordem unes declaracions molt recents d'un personatge madrileny, que ha jugat un important paper des de la implantació de la República, gairebé President del Consell de Ministres, i home rellevant en la seva professió, qui al preguntar-li el repòrter la seva impressió sobre la situació política, contestà que ell podia parlar, per ex. del bicarbonat, que en això sí que hi entenia, però que no li contestaria la pregunta. Bé. Aquesta és la conducta que nosaltres aplaudim sempre. Cadascú al seu lloc, en allò que serveix.

I demés caldria que es fes arribar al fons del fons de la consciència nacional que la professió de polític és tan honorable com qualsevol altra de les professions liberals, i assenyalar amb el dit els que en desfigurin la seva veritable funció. D'altra manera seguiran endèmics en el nostre país els mals i xacres tradicionals en el regim dels afers públics.

E. R.

Política internacional NOTES

Les ombres negres de la guerra tornen a presentar-se davant Europa. Tota l'angoixa que planà damunt els homes en la guerra mundial, se sent planar avui sobre nosaltres.

Ningú no està segur de si el conflicte que està a punt d'esclatar entre Itàlia i Abissínia es limitarà a una acció bèl·lica entre aquests dos Estats o bé s'escamparà com taca d'oli per damunt de tot el món.

Els homes d'avui, que érem nois quan la guerra darrera, i que coneixem què va ésser aquella matança, ens esgarriem sols de pensar que hi ha algú que pugui acceptar tranquil·lament de començar-ne una altra. Hem de confessar tots que tenim por. No pas la por al món i sí la por, millor dit el terror, davant la perspectiva d'una catàstrofe que no sols podria afectar-nos a nosaltres, sinó també als nostres pares, als nostres fills i a les nostres dones.

Tenim por als gasos asfixiants que maten sense poder-se defensar l'agredit. Tenim por de la guerra bacteriològica i de la guerra química, tenim por de tot allò que hom ha inventat per matar en grans masses i que no fa diferència entre homes ni dones, entre vells i infants, ni entre soldats i població civil.

Ningú no sent cap desig imperialista sobre cap altre poble estranger. L'home treballador, tant l'obrer manual com l'intel·lectual, són contraris a una guerra contra cap altre Estat.

Demaneu "L'Horitzó"

És interessant, pel seu alt valor documentat i exemplar, d'estudiar tan objectivament com es pugui els fets experimentats en el front zarista que es trobava en terra polonesa l'any primer de l'existència de la U. R. S. S.

Nosaltres no deixàrem de recomanar l'estudi profund, base de tot coneixement raonat i científic, de les incidències dels fets esmentats. Si els estudia un estratega, aprendrà el just valor que té, en tot moment, un pensament col·lectiu dintre tota organització. És aquest pensament col·lectiu orientat vers un punt determinat, una palanca anímica tan formidable que fa que la gent més servil, es retrobi a si mateixa i es dediqui des d'aquell moment a destruir motllos caducats i podrits.

Si l'estudi el realitza un sociòleg en treurà la conseqüència trista en part però interessantíssima per la seva importància, que les grans commocions dintre el món econòmic i social poden tenir per origen una lluita contra països estrangers.

Podríem anar citant tècnics de les més diferents branques del saber humà i trobaríem que tots en treuen principis i raonaments aprofitables per la joventut actual.

Llegiu "L'Horitzó"

Es esperançador de veure en aquest moment de tràngol polític que existeix a Europa l'esperit pacifista de nosaltres. Tenim un pacifisme tan arrelat que si algú trobéssim que no ho és, cosa avui difícilíssima, el prendríem com un deficient mental i interessant exemplar per l'estudi d'un psiquiatra.

Subscriviu-vos a "L'Horitzó"

MARC-AURELI VILA

L' HORITZÓ

Política, Economia, Art, Lletres, Treball, Educació, Ciències, Necessitats del camp i de la Ciutat.

COL·LABORADORS:

Charles Pi Sunyer | Humbert Torres
Jaume Serra Hunter | Josep Puig Pujades
A. Rovira i Virgili | Pere Cavallé
Joan Puig i Ferrer

Sebastià J. Arbó, Aurora Bertrana, Xavier Benguerel, J. Camps Arboix, J. Carner Ribalta, Alexandre Deulofeu, Sebastià Gasch, Josep Granyer, Lluís Muntanyà, Joan Ors, Joan Rebull.

COS DE REDACCIÓ:

Claverol | Marc Aureli Vila
Pere Grases | Ramon Xuriguera

RESTRICCIONS

El tema, que per a diversió dels ciutadans i per a preocupació dels estats innombrables de buròcrates, ha estat iniciat, inflat i discutit pel Govern de la República des de vigílies del tancament de les Corts, ha estat el de la famosa llei de restriccions. Famosa, no pas pels seus efectes que encara romanen en l'èdit i en el petit clos dels diàlegs ministerials, sinó famosa per les conseqüències innovadores, terriblement innovadores que el Ministre d'Hisenda, home petit, però carregat de bones intencions, ha anunciat repetidament als quatre vents.

Nosaltres, que hem viscut força temps amb burocràcia madrilenya, coneixem la seva força, i recordem el fracàs —potser l'únic fracàs personal— de Manuel Azaña, aleshores President del Consell que volgué afrontar aquest problema i no tingué més remei que penedir-se'n, no creiem pas en l'eficàcia d'aquesta llei en l'ordre de coses als quals es vol aplicar. Si fóssim escaquistes i ens paguessin les imatges fàcils, diríem que de les converses del Ministre d'Hisenda amb tots i cadascun dels Ministres restants, ens fan el mateix efecte que ens podria fer un campió d'escacs jugant a cegues amb dotze altres contrincants. Els resultats acostumen a donar un gran percentatge de taules.

Ara bé. La llei de restriccions no vol dir pas que no hagi estat aplicada. Fins i tot abans de la seva posta en vigor. Pot parlar, sinó, el règim autònom de Catalunya, restringit sobretot en la part financera, de la qual ara n'està donant comptes, i gaudint de traspassos, en els quals la regió autònoma hi perd diners, com, per exemple, els serveis d'indústria. No vol dir pas que al traspassar un servei, aquest hagi de produir un rendiment favorable a l'organisme que l'ha d'administrar, no. Els serveis públics com a tals són onerosos per l'Estat. Però serveis que han de produir en ells mateixos la compensació econòmica, com els esmentats, per a nosaltres signifiquen una pèrdua, de la qual difícilment ens en rescabarem.

Restriccions? Fugí, home!

CONGLOMERATS

La imputació més greu que es feia, es fa i es farà al partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, aguditzat sobretot en el temps en què ocupà el Poder a Catalunya, és la de què no era un organisme apte de govern, ni podia tenir mai cap mena de solidesa, perquè tenia un vici intern, un corc indescriptible que havia d'acabar per força amb la seva existència, maldament es volgués aplicar el remei més heroic. És que era un partit fet amb aportacions diverses, un conglomerat, una resultant de riuada que havia arreglat en aluvó, tota una colla d'elements diversos. Deien, diuen i diran, que aquell partit nascut ràpidament a la vida pública, que guanyà amb sorpresa propia les primeres eleccions a les quals es presentà com a tal, no tenia cap mena de cohesió, i per tant s'havia de desfer en grupets, etc.

Ens volem limitar a assenyalar simplement que ens estranya que aquests anatemes, els esgarips de lògica, que en altre temps s'expandien com a dogmàtics, i per quins set sous no són aplicats avui a un partit que al nostre entendre és el que els mereix plenament, com el de la Ceda catalana?

Llegiu "L'Horitzó"

EL MANIFEST DE LES ESQUERRES

Des del dia que donàrem la notícia de la pròxima publicació del manifest de les esquerres espanyoles a l'hora actual, els diaris de tots els colors hi han fet tota mena de comentaris. Els de dreta s'han destacat per crear, a l'entorn del document una atmosfera de fantasia i de confusió.

El corresponal a Madrid de "La Publicitat" que com tothom sap té motius per estar ben informat d'aquest assumpte, surt al pas de tots aquests comentaris mancats de fonament dient que el manifest en qüestió és un estudi tècnic de la realitat espanyola.

Heus ací els interessants detalls que dona del mateix:
"Es tracta d'un document en el